

Ressò, gener 2001, RUMORS,

Notícia sense fonament ni base certa. Un dia toca el rebre a uns, l'endemà als altres. Abans els rumors giraven al voltant de les borratxeres dels homes, els maltractaments a les seves dones i l'adulteri, "fer el salt" en deien. Ara, amb la legalització del divorci, s'han posat de moda els rumors sobre les separacions. Santa Coloma deu estar molt avorrida perquè els últims mesos n'he sentit de tots colors, i quasi tothom es separa: matrimonis joves sense fills, matrimonis amb fills, matrimonis ja grans amb néts i fins i tot els que no estan casats. Tots ens separem! És igual que molts no sigui veritat i vegi's els "teòrics" separats més feliços que mai. La qüestió és fer córrer el rumor: "*Quelcom deu haver-hi, encara que dissimulin*" diuen els més fanàtics rumoròlegs locals.

Mai es pot esbrinar l'origen d'un rumor, però sí com i qui el propaga. Tothom vol el seu moment de glòria: poder entrar al bar, a la perruqueria o a la botiga i dir: "*Sabeu qui es separa?*"- és un instant de clímax total. Ser, per uns minuts, protagonista. Tothom el mira, tothom l'escolta. Aconseguir, en un moment, el que no ha aconseguit mai en la seva trista i avorrida vida diària. Ja que la persona en qüestió és incapaç de ser protagonista de la seva pròpia vida, ha d'usar i manipular la vida dels altres per aconseguir ser escoltada.

S'han fet estudis que mostren una relació directa entre ignorància i rumorologia. Quan més ignorant és una persona, més li encanta parlar dels altres, ja que ella, de per sí, no té res d'interessant dins la seva vida: gris, gris, rutina rutina. Curiosament, quan aquells que segons els rumors s'han de separar, passa el temps i no es separen, perquè de fet no s'ho havien plantejat mai, els rumoròlegs no afluïxen i en lloc de dir: "*ah, mira, em digueren una mentida*", encara diuen: "*ah mira ja s'han arreglat, però quelcom hi havia*". Ignorants: deixeu que la gent faci la seva vida i quan aneu a la botiga, parleu de vosaltres, no dels altres, i quan aneu al bar o a la perruqueria o a qualsevol altre lloc, parleu de vosaltres, no dels altres. Sortiu de la ignorància. Quan us diguin quelcom, comproveu-ho abans d'anar-ho escampant. PENSEU!, que és gratis.

Miquel Borrell i Sabater, gener 2001, sortida com Anònim

Punt Diari, 5-1-2004, Hem anat al Bingo.-

Sobrant-nos temps per anar als cinemes Oscar, entràrem al Bingo del Pont de la Barca. Vint anys sense entrar en un “lloc de vici”. Servei i comoditat, perfecte. Cada partida, 2 euros. Comencem: “ el nueve”, “el treinta y siete”, “han cantado bingo”..... Tot en castellà. Coneixem l’idioma, estem acostumats a tot i no hi donàrem més importància fins que després de jugar quatre o cinc partides, anunciaren com una primícia que la “próxima partida será cantada en catalán”. Preu: 4 euros. O sigui que per sentir el teu idioma a casa teva has de pagar el doble. D’acord que els premis també eren el doble; no és la quantitat el que ens importa, sinó el fet de l’anormalitat. A l’any 2004 cantar un bingo en català encara es considera un fet excepcional, que requereix un preu especial i un cantador especial, ja que si amb castellà ho feia una veu masculina, fórem agraciats en català amb una veu femenina, per tornar ràpidament als cartrons de 2 euros, veu masculina i espanyol. O sigui, a Girona, un Bingo en català és un fet exòtic, paranormal, que requereix preus especials, veus especials. Potser seria hora, doncs, de lleis especials?

Ressò 2006, Sisena hora

La consellera d’Educació Marta Cid (ERC) s’ha despenjat amb una proposta populista: a partir del curs vinent, els alumnes de l’escola pública de primària faran una sisena hora de classe. Amb aquesta mesura, els alumnes catalans seran els que més hores lectives faran de tot Europa. Quin èxit! Ara sí que seran savis!!

A qui beneficia aquesta mesura? Beneficia als pares? Això és el que la consellera vol vendre. La paraula conciliació està de moda. Si els d’ERC fossin d’esquerres, la conciliació la farien pactant amb la patronal per reduir els horaris laborals dels pares o per racionalitzar-los. Però no, la patronal no es pot tocar. És preferible carregar als pobres nens una hora més que no lluitar perquè els pares en facin una de menys i puguin estar més amb els fills. Els pares han de saber que, per lògica, la majoria d’escoles faran aquesta hora de més de 12 a 1, quan el 80% dels alumnes ja es queda al menjador. O sigui que la Llei tampoc resol, ni per una hora, un problema que últimament s’han inventat tots plegats: què en fem dels nens. Mentre a la majoria de països de la UE porten als nens a l’escola perquè aprenguin, aquí es limiten a aparcar-los el màxim d’hores possibles, quantes més millor. Ja que els pares catalans són els que es passen més hores a la feina de tota la UE, els nens també. Apa!!

Beneficia als alumnes? Dubtem-ne. Aquells que es pensen que estant una hora més a l'escola, s'apren més, van equivocats. Mireu només els resultats de selectivitat, per exemple, dels alumnes de la concertada de qualsevol poble, que ja fa una hora de més, i dels alumnes de la pública, i veureu que l'hora de més no ha influït per res.

Aleshores a qui beneficia aquesta sisena hora? En primer lloc a la Conselleria que, considerant que la majoria sí, la majoria, de pares van enganyats, es marca un farol. En segon lloc, beneficia la concertada perquè si la sisena hora a la pública és gratuïta, vol dir que a la concertada també haurà de ser-ho; o sigui, molts més diners a la concertada, com en ple govern de CiU.

Beneficia els mestres? Entre els acords presos, encara que la gent no s'ho cregui – i a molts els sàpiga greu-, els mestres faran una hora menys de classe a la setmana. Com és, doncs, que els mestres, que faran una hora menys de classe, es queixen? Són burros? Perquè tornaran a sortir al carrer per criticar la mesura? Si treballaran menys!! Pensem. Potser és que els mestres, que estan cada dia amb els alumnes i amb els pares, i saben per on falla tot, veuen que els 2.400 milions d'euros!!! que costa el caprici de Marta Cid no millora l'ensenyament. No aporta ni un mestre de més d'educació especial, ni psicòlegs, ni psicopedagogs, ni mestres per aules d'incorporació tardana, ni millora les tasques de tutoria, ni disminueix el nombre d'alumnes per aula, ni alleugereix la pesada motxilla de llibres (ah!, tampoc toquem les editorials, no fos cas que s'enfadessin). Simplement ofereix mestres per cobrir més hores, amb lo qual els alumnes tindran més mestres diferents, es coneixeran menys, seran més dispersos. Els mestres creuen que si els 2400 milions anessin per totes aquestes mancances milloraria l'educació. I si una bona part d'aquests diners servís per fer classes "obligatòries" a una bona part de pares (com es comença a plantejar a la UE), encara milloraria més l'educació. I si s'usessin per invertir en l'ensenyament secundari, que és on hi ha els vertaders problemes, encara aniria millor. Enganyifes i més enganyifes. Quan aquest setembre la consellera va vendre als pares que els seus fills començarien tres dies abans el setembre, no se'ls va dir (s'ho han anat trobant els que s'hi han fixat) que, en compensació, les escoles han "recuperat" aquests dies de festa en dies solts (un pont, plegar un dia abans per Nadal...) Voler convertir una escola en un aparcament infantil no beneficia, a la llarga i a la curta, a ningú. Fan falta polítics valents, no gestors esporuguits, per tocar els problemes de fons. Senyora Consellera d'Educació: menys pensar en la Conselleria i més en l'Educació.

Diari de Girona, 17 -10- 2009 , “El Día de las Fuerzas Armadas”

Un any més, s’ha celebrat el Día de las Fuerzas Armadas. Pions de soldats, tancs, avions, i més artilugis s’han citat a Madrid, presidits pel rei i els polítics. Tots saludant, cantant cançons, passant banderes..... On és la diferència amb els desfiles de fa quaranta anys? Sé, estic convençut que les forces armades espanyoles han evolucionat, s’han modernitzat, i no només d’armament, sinó de pensament. No es pot comparar els actuals caps i oficials amb aquells pobres homes carregats de mala llet i de medalles aconseguides tot sovint metrallant i bombardejant indefensos ciutadans durant i després de la guerra civil.. Només creure que si l’exèrcit vol ser democràtic, si vol formar part del teixit social del país, han de deixar de desfilir. Mentre desfilin, seran diferents; no seran poble, seran exèrcit. A veure, qui ha vist desfilir els paletes la diada de Sant Antoni? O les modistes la diada de Santa Llúcia? O els funcionaris per Santa Rita? Fan festa, van a dinar, riuen, s’expliquen acudits, anècdotes i potser aniran a ballar. No es passegen pels carrers a toc de timbals ensenyant les paletes, les plomades, les agulles o el cosidor. Són normals, són poble. Les forces armades han de fer el mateix i pagant-s’ho de la butxaca, com fan els paletes o els pastissers, o qualsevol treballador .

O sigui que menys parafernàlia feixista, menys ofrenes interessades, menys desfiles pagats amb els diners de tots, menys pallassades i més sinceritat, més anar per feina. Hi guanyarem tots.

Diari de Girona 27-11-2009, Plegui, senyor Maragall,

Escoles i instituts faran vacances una setmana del mes de febrer perquè diuen que el segon trimestre era massa llarg. Per compensar, començaran una setmana abans el setembre, o sigui que el primer trimestre serà ara més llarg (3,5 mesos) que no ho era el segon. Felicitats per l’ingeni.

A més, diuen que les Apas i Ajuntaments organitzaran activitats per aquesta setmana. Poso d'exemple el meu poble, amb dos mils alumnes. D'on trauran una mitjana de cent monitors? Algú es pensa que surten com bolets, i algú es pensa que es podran pagar? O sigui, els nens amb els avis (com el setembre) o bé només els que puguin pagar aniran a fer activitats. Una digna decisió d'un socialista. El conseller convoca oposicions per al

mes d'abril i comunica que els membres dels Tribunals seran substituïts per interins i substituïts. Valga'm, Déu, però si són els que s'han d'examinar d'oposicions, senyor conseller!! No en tindrem cap. Serem els mateixos mestres i professors qui haurem de treure les castanyes del foc. Com sempre. Senyor conseller, ens deixi en pau, no pensi més, ja ha aconseguit elevar l'estupidesa a la categoria de llei. Plegui, i sobretot s'emporti amb vostè tota aquesta patuleia que fa anys que pul·lula pel Departament amb l'obligació de pensar una nova bestiesa cada setmana. Volem treballar en pau a les escoles i instituts (no a ies i ceips). Volem ensenyar i que els alumnes aprenguin. Per això ens han preparat i ens paguen. No ho espatlli més, senyor conseller. L'any 1851 Proudhon va escriure: “ Ser governat és ser vigilat, inspeccionat, espiat, dirigit, reglamentat, adoctrinat, valorat, censurat, manat per éssers humans que no tenen ni el dret, ni la ciència ni la virtut” No hem avançat gaire, senyor conseller. Miquel Borrell Sabater,

Ressò, nº 370, 2010 El senyor Lluís i la senyora Lola

El senyor Lluís i la senyora Lola foren els porters de l'escola Sant Salvador d'Horta de l'any 1979 al 1988 quan es retiraren. Foren els primers porters de l'escola, quan aquesta adquirí unes notables dimensions amb nombre d'alumnes (més de set-cents) i d'espais (ocupava l'edifici del Passeig i el de les Monges). Vivien per a l'escola, eren feliços i la seva felicitat se t'encomanava. Centenars i milers de nens i nens colomencs els han conegut. Creixeren amb ells. Els alumnes eren com els fills que no pogueren tenir en el seu matrimoni.

Jo els vaig conèixer i tractar com a mestre i com a director. I dono gràcies de poder haver-ho fet. Fou un privilegi. Porters o conserges com en vulgheu dir-ne, però bones persones per al cim de tot. Magnífiques persones, sempre disposades a ajudar, a millorar l'escola, a fixar-se en els detalls, a treballar. Jo crec que eren un bon exponent del que ha estat el català fins fa poc: esforç, paciència i estalvi. Esforç que vol dir treball, sacrifici, feina. Paciència que vol dir analitzar, saber que a vegades t'equivoques, que no sempre surt tot com vols i no per això t'has d'enfadar i llençar la tovallola; i estalvi que vol dir saber aprofitar, reduir, reutilitzar, reciclar, no estirar més el braç que la màniga. Tot això ho vaig aprendre amb en Lluís i la Lola, perquè jo era jove i ells eren grans. I el títol de mestre només serveix quan aprens a escoltar, quan estàs disposat a aprendre sempre dels altres. I en Lluís i la Lola tenien molt per ensenyar amb la seva dedicació a

la feina, el seu respecte per als mestres, pares i alumnes, les seves ganes d'ajudar sempre, la seva il·lusió al muntar el pessebre, la castanyada o la quaresma. Les seves úniques vacances era acompanyar els alumnes i professors de vuitè d'EGB en el viatge de final de curs, sempre preocupats que no es perdés cap alumne. L'últim dia de classe, el mes de juny, sempre deia: *-Bueno, Miquel, ja n'hem fet un altre, no ha passat res gràcies a Déu-*.

Quan jo prenia alguna decisió complexa, tot sovint en Lluís em deia: *-Vols dir que anem bé, Miquel?*- I aleshores jo m'ho repensava i en parlava amb ell. I així anàvem avançant. Quan vaig fer el meu primer camí de Santiago l'any 1987, amb el mestre i company Anastasio Páez, en Lluís em digué: *-Endavant, Miquel, sempre endavant-*. Morts tots dos, primer la Lola Torras i el mes passat en Lluís Turon, voldria dedicar-los-hi aquesta balada irlandesa que vaig trobar escrita en el Cebreiro, i que traduïda vindria a dir: *“Que els camins pugin per trobar-te, que el vent sigui sempre a la teva esquena, que el sol escalfi la teva cara, que les pluges caiguin suaus sobre els teus camps. I fins que ens retrobem, que Déu et guardi dins la palma de la seva mà”*. Gràcies per tot, Lluís i Lola.

Diari de Girona, 18-11-2012, L'Eix Transversal,

Anuncien que el gener de 2013, uns mesos abans del previst, la C-25 o Eix Transversal tindrà ja quatre carrils. Felicitem-nos. Només pregaria que les autoritats no tinguin el cinisme de fer-ne una inauguració oficial. No ens mereixem tanta caradura perquè cal dir que les empreses constructores i darrere seu la Generalitat, que és qui les paga amb els nostres impostos, tant en el govern tripartit que les inicià com el de CiU que les ha acabat, han menystingut, menyspreat al conductor (ciudadà) durant els, arrodonits, tres anys de durada de les obres. Els conductors hem hagut de circular de l'aeroport de Girona fins a Vic sense poder avançar; passat Vic fins a Manresa sense poder avançar cap cotxe; passat Manresa fins a Les Oluges, sense poder avançar. Saben què és circular cinquanta quilòmetres rere un camió o una cua de camions? Hores i hores darrere seu, quan a les pujades no arriben a vint o trenta quilòmetres/hora, produint espectaculars cues. Afegim-hi la nefasta senyalització que era un vertader perill sobretot de nit. Les empreses feien la seva feina però la Generalitat, que ha de vetllar pels ciutadans, havia d'obligar-les a alleugerir el sofriment dels conductors (vials d'avançament cada deu quilòmetres, prohibició de circular els camions, etc). No s'ha tingut en compte al

ciudadà. Hem quedat desvalguts, aquests últims anys milers de catalans ens hem deixat a l'Eix el temps, la paciència, la salut i uns quants, malauradament, la vida. Per honrar-nos, demano que el dia 1 de gener tal com anuncien, trobem a l'Eix els quatre carrils ben senyalitzats, sense polítics, sense tècnics ni representants de les empreses: farien nosa i seria un escarni per als conductors usuals. Miquel Borrell i Sabater (Santa Coloma de Farners)

Ressò, tardor 2013, A l'Escola de Música

Som els pares d'en Ferran Borrell i Guardiola, alumne de l'Escola de Música des dels seus tendres vuit anys quan començà a estudiar piano i llenguatge musical. Després de tants anys aquest curs no hi serà no perquè no vulgui sinó perquè els seus estudis superiors al Taller de Músics el mantindran tota la setmana a Barcelona. Estudia el que li agrada i és feliç. I és per aquest motiu que volem agrair a tots els professors i professores de l'Escola de Música Josep Carbó la tasca que porten fent des d'anys enrere, perquè amb ells en Ferran no només ha après música, sinó que ha après a estimar la música. I com ell, molts d'altres. La il·lusió, la voluntat, la paciència de tot el professorat ha estat i és la clau del bon funcionament de l'Escola de Música, o sigui que, amb la por de deixar-nos algú, gràcies Fina, Francesc, Pere i Jesús que sou els que més temps l'heu tingut. Us restem agraïts i us desitgem que continueu ensenyant com ho heu fet amb el nostre fill. En aquests foscos temps per a la cultura, sou una espurna que s'ha de mantenir viva. Gràcies a tots i a totes, Miquel Borrell i Rosa Guardiola

Punt Diari 20-1-2014 i article al Diari de Girona el mateix dia: Presidència de la Generalitat, una vergonya

El passat desembre, com a regal de jubilació dels meus quaranta anys de mestre, vaig rebre del Departament d'Ensenyament, un llibre magnífic: *El Palau de la Generalitat a l'època del Renaixement*, editat per Generalitat l'any 2004. Malauradament, vaig observar que s'havien guillotinat les quatre primeres pàgines. Vaig buscar l'original a la Biblioteca de Catalunya i vaig observar que havien eliminat el pròleg del president de la Generalitat en aquell moment, el senyor Pasqual Maragall. Vaig preguntar a Ensenyament perquè retallaven la història, aquests preguntaren a Presidència de la Generalitat que era qui els havia proporcionat els llibres i Presidència respongué que

quan el tripartit arribà a la Generalitat, guillotinaren tots els pròlegs del president Pujol per aprofitar els llibres i que, ara CiU no feia res més que seguir la pauta marcada, o sigui guillotinar tots els pròlegs dels llibres editats en l'etapa dels presidents Maragall i Montilla, perquè era lògic que, segons ells, és de mal gust que un conseller, la senyora Rigau en el nostre cas, regali un llibre amb pròleg d'un president d'altre partit. I així estem, amagant la història, tergiversant-la, guillotinant-la. M'he passat molts anys com a professor d'història explicant als meus alumnes què feia un dictador com Stalin eliminant de les fotos i els llibres de text els seus "enemics" com Trotski, i ara, amb "l'excusa d'aprofitar els llibres" uns autoanomenats demòcrates, fan el mateix. M'agradaria que caigués algun cap, algun cap calent de Presidència, perquè si la única excusa és que els altres ja ho feien, no val la pena fer eleccions i canviar de partit: posem-hi un ordinador. Miquel Borrell

No pacti, sr. Rajoy, (Diari de Girona, 16 -7 -2016)

Miquel Borrell Sabater. Santa Coloma de Farners.

No pacti, senyor Rajoy, per més que vulgui vendre que el país necessita un govern estable i sòlid, els fets el desmenteixen. Des que el Govern està en funcions (desembre de 2015) ha baixat l'atur, arriben més turistes que mai, han augmentat les exportacions, ha pujat l'índex de confiança en el futur immediat i a mitjà termini, creix l'índex de creixement industrial, les inversions estrangeres al país superen les dels anys anteriors, han baixat encara més els tipus d'interès, ha crescut més d'un 10% la venda de cotxes..... Senyor Rajoy, estem demostrant que la societat civil i econòmica funciona força bé. Si us plau, senyor Rajoy, fem unes terceres eleccions, i unes quartes, el país necessita respirar per créixer. Si us plau, senyor Rajoy (i Sánchez i Iglesias) més eleccions, més i més, fins que arribem a un atur acceptable i a un creixement digne. Aleshores pactin el que vulguin, ja ens haurem salvat. Nosaltres sols.

CICLISTES I CONDUCTORS, (Diari de Girona, 28-7-2017)

El passat dia 23 el Diari de Girona informava que un ciclista havia gravat i denunciat un conductor que amb la seva furgoneta li havia passat arran posant en perill la seva vida. Les imatges eren esfereïdores. Tinc amics ciclistes i tots sabem que a la carretera, el ciclista és el més dèbil. Jo procuro estar molt atent quan en veig un o uns quants. Tanmateix, aquest ciclista ha pogut denunciar perquè la furgoneta, com tots els vehicles, portava una matrícula. Pot un conductor o vianant gravar i denunciar un ciclista? No, no porten cap "matrícula", són anònims, introbables en un llistat. Aprofitant l'avinentesa, demanaria que l'Estat o la Generalitat fes posar "matrícules" visibles a les bicicletes i així quan es salten un semàfor (ho veig dia per altre) o circulen per les voreres d'un carrer fotent un ensurt a

la meva mare quan surt de casa seva, o quan no assenyalen amb els braços els girs a l'esquerra o la dreta, els puguin gravar i denunciar com ha fet aquest ciclista. Tots hi guanyaríem, perquè imprudències en fan els conductors i els ciclistes; i els vianants..
Miquel Borrell i Sabater, Santa Coloma de Farners.

LA MAJORIA SILENCIOSA (La Vanguardia, 9-10-2017)

Per fi sabem quina és la famosa majoria silenciosa del senyor Rajoy a Catalunya: 1 milió si som benèvol; els independentistes, 2,5 milions. Ja s'ha acabat menysprear les xifres de manifestants de cada onze de setembre excusant-se en la majoria silenciosa, ara ja minoria després de la manifestació del 8-O. No són tants, veritat senyor Rajoy? I un prec a la Inés Arrimadas: deixi de menysprear la majoria parlamentària independentista al·legant que només representa el 48% dels votants catalans, com diu cada vegada que obre la boca. El seu amo, el PP, perquè vostès en són la seva marca blanca, desgoverna i destrossa el país amb només un 28,7% !!! dels vots dels espanyols i un miserable 11% dels vots catalans. Sisplau, callin i escoltin les propostes de la MAJORIA catalana

FEINA PER A INÉS ARRIMADAS (Diari de Girona el 12-10-2017)

La política demagoga Inés Arrimadas denuncià a la Fiscalia de Menors el fet que milers de pares portessin els seus néts a les manifestacions pacífiques i referèndum succeïts a Catalunya les passades setmanes. Utilització dels menors per a fins poc clars. Emplaço, demano, prego, exigeixo a Inés Arrimadas que denunciï a la mateixa Fiscalia la utilització que el meu ex-rei Felip i la seva dona Letizia han realitzat aquest 12 d'octubre de les seves filles, menors d'edat, exhibint-les en la parafernàlia militar d'un desfile ple de canons, fusells, metralladores, míssils i cabra legionària inclosa, o sigui, una apologia del terrorisme i la violència no apta per a menors. S'atrevirà, demagoga Inés? O els nens catalans són diferents que les infantes reials?

CARTA ENVIADA I NO PUBLICADA A EL PAÍS, EL 8 DESEMBRE 2017

De Catalunya y España: Primero nació El País (1976) y dos años más tarde la Constitución española. La ilusión de uno y otro han desaparecido. La Constitución se ha convertido en un trincherera para los que nunca quieren cambiar nada y El País ha dejado de ser un periódico independiente para convertirse en una correa de transmisión de la rancia España pepera y socialista que no entiende nada de nada y solamente vive para salvaguardar sus privilegios. Después de leer la crónica de sus corresponsales en Bruselas sobre la manifestación de 45.000 catalanes, me cae la cara de vergüenza ver cómo se puede caer tan bajo. Dónde han ido a parar en El País la imparcialidad y la información? Mal favor hacen al país desinformando, informando sesgadamente e introduciendo

paràmetros para que la buena gente española, la mayoría, adquiriera un odio hacia una justa - aunque no guste- reivindicación catalana. Informen, por favor, informen, no adoctrinen.

PLEGA ARRIMADAS, (Diari de Girona, 22-12-2017)

Plega, Arrimadas: Ciutadans ha tingut el major nombre de vots en les eleccions del passat dia 21: un 28% de l'electorat català. Arrimadas s'ha passat dos anys desestabilitzant el govern de la Generalitat (vegeu hemeroteca i videoteca), al·legant que el Govern no representava la majoria, que NOMÉS eren el 48% dels catalans, que no eren majoria. Molt bé, Arrimadas, ara tu ets NOMÉS el 28%. Has fracassat encara que hakis guanyat. Plega, perquè haver de suportar-te quatre anys dient "Jo he guanyat, vosaltres no sou legítims", - quan ho som- serà molt pesat i gens constructiu. Ja no pots aportar res més a Catalunya perquè de paraules no es viu, i menys de les teves: repetitives, buides, agressives, cridaneres, histèriques, fanàtiques... Plega, Arrimadas.

PER AIXÒ HEM DE MARXAR (Diari de Girona 27-04-2018)

Per això hem de marxar: Posar urnes: 25 anys de presó; violar una noia: 9 anys de presó. Vergonya, Espanya, vergonya! Espanya no és un país, ni una nació, ni un estat, és una malaltia, un tumor, una xacra, un "tenderete" on polítics corruptes, empresaris especuladors i jutges allunyats de la realitat s'ho munten per viure al seu aire, prescindint de tot i tothom. Ai Madrid! ja ho deia Víctor Balaguer en el segle XIX: "Barcelona sense palaus, és una ciutat; Madrid sense palaus, és un poble". Vigileu, el problema de Catalunya (i d'Espanya) és Madrid, milers i milers de funcionaris, polítics, empresaris, registradors, secretaris, secretaris generals que viuen de la resta i no volen deixar la mamella. Ja ho denunciava el periodista Henry Buckley l'any 1933: "Madrid, una Ciudad donde un millón de españoles viven a costa del resto del país.[...] No puede haber bienestar económico en España con un millón de seres en Madrid alimentándose improductivamente del escaso producto nacional". Cal dir que en la traducció del llibre al castellà aquesta frase no hi surt! Miquel Borrell